

HRNÁČEKY, NEJEN NA DUÁ IČEKY - V.

Čtvrtek, 16 duben 2009

Nemám žádný takový divotvorný hrnek. Ale mám skleničku... Šil byl krásný ráčkový džbán se krásnými sklenicemi na noce. Měly ulechtily vod. To byla jedna velice krásná paní, jménem Marie. Ta se provdala za pana Gregoryho, sklář. Bylo to v druhé polovině 19. století, tenkrát bylo sklář jako máku,

konkurence velká, přestalo se jim jako drobným podnikatelům dávat.

A tehdy paní Mary napadlo, že by mohla zkoušet na sklo malovat... Použila k tomu barevné sklo - ráčové, modré, zelené nejvíce, a bílý email. Jako podnikatelský záměr lze tento počin hodnotit velice kladně, vzory se ujaly, novinka zabrala. Jako dekor byl nejúspěšnější motiv hrajících si dětí, protože soupravy kupovaly zejména hospodyňky. Později se začaly vyrábět i servisy tématicky zaměřené na myslivost, rybářství, korbílky s víčky a podobně. Nejvíce byly ale na odbyt domácí. A sklo s technikou Mary Gregory bylo na světě! A tak se koncem 80. let 19. století zrodila i naše souprava. Koupila si ji do výbavy mladá paní pozmistrová, stěhovala se s rodinou po celé republice, a nakonec skončila v Opavě (paní pozmistrová). Už nebyla kompletní (ta souprava), hrály s ní děti na písčité krmily z ní panenky, hrály si a hrály, a nakonec zůstal jen džbán s poslední skleničkou. Ten nám pak zmizel z očí, ani jsme nevěděly kam a jak. Když přišly vánoce v roce 1982, rozbalila jsem velkou krabici - a v ní byly... Obě dvě. Dnes stojí na našem místě v obýváku a děti jsem přemkla - prodej si pak co chceš, jak chceš, ale tyhle dvě holky by sis měl nechat. No, přý o tom ani nepřemýšlel, že by se jich chtělo zbavit. Tak se asi budou stěhovat i nadále...

Wendy